

Arrest

nr. 152 054 van 9 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 tot afgifte van een inreisverbod, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 tot afgifte van een inreisverbod, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 maart 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing is formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De bestreden beslissing geeft duidelijk artikel 74/11, §1, tweede lid 2° van de vreemdelingenwet aan als juridische grond voor het nemen van de beslissing. De bestreden beslissing geeft eveneens de feitelijke overwegingen weer om te besluiten tot het uitreiken van een inreisverbod waar ze stelt dat “Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend door de lokale politie van Antwerpen op 19/03/2014.” De bestreden beslissing geeft volgende feitelijke overwegingen wat betreft de duur van twee jaar van het inreisverbod: “Bij beslissing van 05/05/2011 werd het verblijf van betrokkene reeds ingetrokken. Daarbij werd hem een bijlage 21 en een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, betekend op 17/05/2011. Hieraan heeft betrokkene geen gevolg gegeven. Hij ging tegen deze beslissing in beroep, maar de RvV verwierp deze vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring. Zij stelden vast dat er geen sprake meer van een gemeenschappelijke vestiging [is] en dat de gezinscel afwezig is. Deze beslissing betekent dus geen schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien werd hij opnieuw geïntercepteerd op 19/03/2014 door de politie van Antwerpen en kreeg ook dan een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, waaraan hij geen gevolg gegeven heeft. Reden waarom hem een inreisverbod van TWEE jaar wordt opgelegd”.

De verzoekende partij houdt voor dat de beslissing niet afdoende meedeelt waarom er een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd, zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en de duur van het inreisverbod. De Raad wijst er op dat uit de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat de reden waarom de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van twee jaar gekregen heeft, het gevolg is van het feit dat “bij beslissing van 05/05/2011 werd het verblijf van betrokkene reeds ingetrokken. Daarbij werd hem een bijlage 21 en een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, betekend op 17/05/2011. Hieraan heeft betrokkene geen gevolg gegeven. Hij ging tegen deze beslissing in beroep, maar de RvV verwierp deze vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring. Zij stelden vast dat er geen sprake meer van een gemeenschappelijke vestiging [is] en dat de gezinscel afwezig is.

Deze beslissing betekent dus geen schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien werd hij opnieuw geïntercepteerd op 19/03/2014 door de politie van Antwerpen en kreeg ook dan een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, waaraan hij geen gevolg gegeven heeft. Reden waarom hem een inreisverbod van TWEE jaar wordt opgelegd”. Bijgevolg wordt er, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, wel gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Haar kritiek dat de enige motivering zou zijn dat er niet voldaan is aan de terugkeerverplichting, mist zodoende feitelijke grondslag. Overigens wijst de Raad erop dat met het loutere betoog dat er geen rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, zonder evenwel in concreto uiteen te zetten met welke persoonlijke omstandigheden, waarvan de gemachtigde op de hoogte was of moest zijn, er rekening had moeten gehouden worden, toont de verzoekende partij geen schending van voornoemd artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet aan.

Wat de kritiek van de verzoekende partij betreft waarbij zij aangeeft dat de bestreden beslissing niet dienstig kon terugvallen op het eerdere bevel van 17 mei 2011 als deel van de motivering omdat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet pas in werking zou zijn getreden op 27 februari 2012 en de verzoekende partij zich afvraagt of de duur van het inreisverbod dan niet anders geapprecieerd zou moeten worden indien eigenlijk maar naar één bevel om het grondgebied te verlaten verwezen mag worden, is de Raad van oordeel dat zij met dit betoog niet aantoonde dat de gemachtigde bij het motiveren van de duur van het inreisverbod op kennelijk onredelijke wijze handelde en hieromtrent gemotiveerd heeft. De verzoekende partij lijkt de Raad hiermee uit te willen nodigen tot het maken van een opportuniteitsbeoordeling, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort in het kader van zijn wettigheidstoezicht. Daarnaast wijst de Raad erop dat de inwerkingtreding van een nieuw artikel in de vreemdelingenwet niet verhindert dat er naar rechtsfeiten uit het verleden verwezen wordt en men zich daarop baseert als een van de elementen voor de motivering van de duur van het inreisverbod.

Wat de verwijzing naar de arresten van de Raad betreft, dient erop te worden gewezen dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking kennen. Bovendien laat de verzoekende partij het bij elke verwijzing na aan te tonen dat zij zich in gelijkaardige omstandigheden zou bevinden als de betrokken vreemdeling in de arresten waarnaar zij verwijst. Dezelfde vaststelling dient te worden gemaakt voor de verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 18 december 2013 met nr. 225 871. Bovendien spreekt de Raad van State zich in voormeld arrest uit over de verplichte aanwezigheid van een motivering over de duur van het inreisverbod. Zoals hierboven is gebleken, wordt de duur van het inreisverbod in casu uitdrukkelijk gemotiveerd. De verzoekende partij in casu niet aan dat deze motivering op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont in casu gelet op bovenstaande vaststellingen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding.

Het middel lijkt ongegrond."

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 6 juli 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 11 augustus 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 24 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP stelt het niet eens te zijn met de beschikking. VzP merkt op dat het niet opgaat te stellen dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd. In de bestreden beslissing werd niet gemotiveerd over de termijn. VzP heeft er absoluut het raden naar waarom er een inreisverbod van twee jaar werd gegeven en waarom bijvoorbeeld niet een inreisverbod van een jaar. Er wordt enkel verwezen naar het niet uitvoeren van twee eerdere bevelen, maar hoeveel niet uitgevoerde bevelen zijn er nodig voor het bepalen van de termijn van één, twee of drie jaren? Er is een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel."

2.5. Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting stellen dat *"Er is een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel"*, dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij voor het eerst deze kritiek opwerpt. De Raad merkt hieromtrent op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de staatssecretaris de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij voormeld element slechts ter terechtzitting van 11 augustus 2015 naar voren heeft gebracht. De verzoekende partij toont verder niet aan dat voornoemd element niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het voor het eerst ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk (RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

2.6. Voor zover de verzoekende partij op 6 juli 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting voor het overige volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift - door dit middel gedeeltelijk te herhalen - en de motieven van de beschikking ontkent, is de Raad van oordeel dat zij zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 24 juni 2015. Op deze manier maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.7. Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET